

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια δύο κι' εννιακόσια
και χαρά 'στον πούχει γρόσα.

Δέκατον κι' έβδομον μετρούντες χρόνον
'στην γίν έδρευόμεν των Παρθενώνων.

Των δρων μας μεταβολή, ενδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί—ἀπ'εύθεσίας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομή γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κ τ ῶ φ ρ ἄ γ κ α εἶ ν α ι μ ὀ ν ο .
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δ ἔ κ α φ ρ ἄ γ κ α κ αὶ 'σ τ ῶ χ ἔ ρ ι .

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου Τσελεπῆ
ὅτι πολοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦς ἀνελλιπῆ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, κί' ὅποιος ἀπ'ἔξα θέλει
δὲν θά πληρώνη δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Εἰκοσιτρεῖς φιάλεθρον
και πέφτει μαζιλάρι.

Ποῦντος ἐπτακόσια και πενήντα τρία,
μοῦτρα μασκαράδων ἄνοστα και κρού.

Κηδεῖα τοῦ μεγάλου
Καϊσαρο-Καρναβάλου.

Ἐστὴς Ἐξέδρας τὴν ἔξιλινα ράχη
περπατώντας ἡ Σάχλα μονάχη,
μελετᾷ τοὺς λαμπροὺς μασκαράδες
και βραβεῖα 'στὸ χέρι κρατεῖ,
καμωμένα μὲ ἄλιγους παράδες,
πούχαν δώσει καμπόσοι κουτοί.

Τί χαρὰς κί' εὐθυμίας ἡμέρα!...
μαζιλάρα πετοῦν 'στὸν ἄερα,
σὲ κριτῶν ἐκτοξεύονται μοῦρη
και τὸ κόβουν ἐκεῖνοι κουμποῖρι.

Κόσμος τρέχει, πατειέται, πατεῖ,
ἀλαλάζει κί' ἡ σάρα κί' ἡ μάρα,
κί' ἡ Κορώνη φωνάζει κί' αὐτὴ
πὼς δεσποῖει παντοῦ ἀσχιλαμάρα.

Συγκινῶνται τῆς δόξης οἱ θλιτοὶ
κί' ἀμυξῶν προχωρεῖ συνοδεία,
και φωνάζουν πατούμενα πλήθη
Καρναβάλου πὼς εἶναι κηδεῖα.

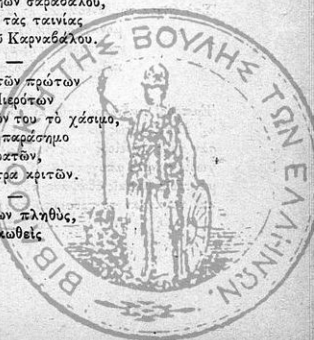
Ἀπὸ θρήνους μεγάλους βουίζει
τῆς Ἀθῆνας ἡ πόλις αὐτὴ,
και σωρὸς βρομερῶν κομφετι
κάθε στόμα γεμίει.

Σαχιλαμάρα σκυρτῆ προηγεῖται
τοῦ πενθοῦντος ἐκεῖνου χοροῦ,
πὸς ἔσοδεῖ λεπτὰ κουτουροῦ
και πρὸς τέρψιν κινεῖται.

Ὁ λαὸς, πὸς γιὰ γλέντια ἔσοδεῖ,
τὸν Καρναβάλου τὼρα κηδεῖει,
κί' οἱ κρατούντες σρικτὰ τὰς ἡνίας
τοῦ κλεινοῦ τῶν Ρωμηῶν σαρβάλου,
τοῦ φρετῆρου κρατῶν τὰς ταινίας
πρὸς τιμὴν τοῦ σεπτοῦ Καρναβάλου.

Και βαδίζει κατόπι τῶν πρώτων
ἕνας κόσμος πενήθων Πιερότων
και θρηνεῖ τῶν λεπτῶν τῶν τὸ χάσιμα,
τοῦ νεκροῦ κάθε μέγα παράσημο
σὲ μικρὰ μαζιλάρα κρατῶν,
πούχαν πέσει σὲ μοῦτρα κριτῶν.

Τὸν θρηνεῖ μασκαράδων πλήθος,
ὅταν αἰφνης αὐτὸς σηκωθείς

ἐν τῷ μέσῳ μιᾶς νεκροφόρας,
προσφωνεῖ τοὺς κατοίκους τῆς χώρας.

Γερά σας, ἀθάνατοι Ρωμηοί, ποῦ 'στὰ πολλὰ σας χάλικα
θέλετε σόνει και καλὰ τῆς Νίτας Καρναβάλικα.
'Εθούμασι τὸ πνεῦμα σας, εἶδα και τάρματά σας,
και τοὺς χωρατατζήδες σας και τὰ ξεροσμάτά σας.

Γερά σας, ἀθάνατοι Ρωμηοί... τὸ στήθος μου σπαράζει
ὅταν ἀκούω πῶς και σεῖς πικρὰ παραπονίσθε, και
'ὅτι σὰς 'κόλλητε καιὼς και δυνατὰ μακρὰ και
πῶς δὲν διακεθαλίεστε, πῶς εὐθυμοὶ δὲν εἰσθε.

Γερά σας, ἀθάνατοι Ρωμηοί, γερά σου, μεγάλη πλάσι,
ποῦ σφίγγεις μὲ τὸ στανικό και 'έρτος νὰ γελᾷς,
καὶ δὲν 'μπορεῖς και θλίβεσαι και 'βρίζεις ὀκνεύα,
ὅμως κὺτὸ παραξένο δὲν φαίνεται σ' ἐμένα.

Αὐτοί, ποὺ κάνουν νὰ γελᾷ τῆς σφαίρας κάθε πόλος,
κατὰ κανόνες φυσικῶν γελῶν πολὺ δυσκόλους.
Κανεὺς γελοιοποιεῖ 'στ' ἀλλήλους δὲν γελᾷ,
και σεῖς μὲ τοὺς πολέμους σας και μ' ἄλλα σας πολλὰ
ἐκίματε πραγματικῶς τοῦ κόσμου τὴν ὀρθίλια
'στὰ γέλοια νὰ ξεκρηθῆτε γὰρ τοῦτο τὸ Βασίλειο.

Απὲ τῆς δόξης, τῆς τιμῆς,
σὺ δὲν γελᾷς, μήτ' εὐθυμεῖς
μὲ κθενὸς χωρατατζή μουφλουζικο τεστέρι,
σὺ πέρεις κράτος σοβερὸ και τοῦτο τὸ λημέρι,
και θέλεις σόνει και καλὰ καί μου νὰ γελᾷς,
και πρὸ τοῦ μεγαλείου μου φαιδρὸς νὰ παρελάσῃς;

Κικιρικί, κοκορικὸ,
παιδιὰ μακαριαμέννα,
τὸ γέλοιο σας τὸ στανικό
μελαγχολεῖ και ἐμέννα.

Κι' ἂν ἀρχινίσω νὰ τῆς 'πῶ τῆς δόξαις σας τραγούδι
εὐθὺς ἡ γῆ κοπρῖζεται και βγαίνουνε λουλούδια.
'Αν ἀρχινίσω νὰ τῆς 'πῶ, πατοῦνται κλέη νόθα,
και ρίχουνε κάτω τὰ σπαθιά και οἱ Μπόδες μὲ τὸν Μπόθα.

'Επέρας' ἀπὸ τὴ Βουλή, 'δὲν ἴσαν οἱ πατέρες,
και ἄμειως ἐκκατάλαβα
πῶς λόγια θεοπάλαβα
δὲν θ' ἀκουσθοῦν τούλαχιστον γὰρ δεκαπέντε 'μέραις.

'Στὸ βῆμα τῆς ἀνέθικα, και ἀφοῦ σ' ἐκεῖνο 'μίλησα
μονάχος οὐκ ὀλίγα,
τῆς ἑδρας τῆς ἐφίλησα
και 'στὴν 'Εξέδρα 'πῆγα.

'Εμπρός! μαξιλαρόνεσε και ἀλληλοκοιμητιέζεθε,
και ἐλπίζω πῶς θάλλῃ κυρὸς ν' ἀλληλογοματιέζεθε,
σὰν τοὺς ἀγρείους τοὺς βαρεῖς, ποῦ 'μέρα μεσημέρι
χωρὶς πινέλο υπογιατζή και ἐν ἀγορᾷ πληθώρα
μὲ τρεῖς βαφαῖς ἐβάψανε τὸν Γεώργη Καλλιπασέρη,
και τοῦκταν τὸ πρόσωπο παντῆρα τρικολέρη.

Σήμερα μαῦρος οὐρανὸς, σήμερα μαῦρη 'μέρα,
και Βασιλέας ἀθάνατος κρθεύετ' ἐδῶ πέρα.
Γερά σας, ἀθάνατοι Ρωμηοί, και 'Αθῖνα, πρώτη χώρα...
'στὸ μέλλον μόνον ἄρμα μου θὰ γίν' ἡ νεκροφόρα.

Μ' ἐκείνην ὀθρῶμαι βουθὸς νὰ πέρνω τὰ λεπτά σας
και νὰ θρηνώ τῇ μουχλα σας και τὰ χασιουριτά σας.
'Απὸ τὴν νεκροφόρα μου και τὸρα σας κὺττῶ...
σὰς εἶπα μία, δύο, τρεῖς, και δέκα και ἑκατὸ
πῶς δὲν χρειάζονται γὰρ σας στρατευμάτα και στόλοι...
ἐσεῖς μὲ τὸν Καρναβάλιο θὰ πάρετε τὴν Πόλι.

Καμπόδ' Ἀποκρητικὰ παραπολι μαγαζιτικὰ.

Πέρσε, ψωροκώστενα, πάρε τοὺς νόμους μάτσο
και τὸν Ζαήμη μπράτσο.
Λιαβίν' ἡ ψωροκώστενα μὲ πάσο και μὲ νάζι
και ὁ Θεοδώακης μὲ σέντζ τὴν βλέπει και φωνάζει.

«Σ' εἶδα και σ' ἐλυπήθηκα μὲ τὸν μουγγὸ τὸν ἄνδορ,
σ' εἶδα ποῦ 'πῆρε τῆς Βουλῆς τὸ πρῶτο κουραχδόνι,
και τῶν θεσμῶν ἀρνήθηκα τὴν φαλακρὴ γκαλιάνδρα,
τὸ γλυκοκέλαδο πουλι, τὸ λιγυρὸ Κορδόνι.

Παραίτα τὸν μουστακαλή, τὴν ἄχαρι τὴ γαρί,
και πᾶρ' ἐμὲ τὸ νῆλο παιδι και τᾶσπορ παλληκάρη,
νὰ σὲ τὰζῶ ἄχαρι, νὰ σὲ ποτιῶ μύσκο,
και μέσα 'στὰ λειβάδια σου τὴ στρουγγα μου νὰ βόσκω.»

Θαυμάζουμε τὸν ἄφωνα τῆς τσοῦπας καββαλιέρη,
—κλάψε, καῦμίνε γέρο.—

'Απ' τὸ Παλάτι βοβολᾷ, 'στὸ Παρλαμένο μπαινέι,
Κορδόνια λυπημένη.

Χωρὶς κανένα 'μίλημα
δίνει τοῦ Κόντη φίλημα,
και ὁ Κόντης τὸν φιλεῖ θερμῶς...
ὦχου! λαχτάρα και καῦμίς.

Τάχατ' ἐκεῖνο τὸ φιλι,
ποῦ δίνει τοῦ μουστακαλή,
νῆνα φιλι τοῦ Γρῶδα,
Κορδόνια καλιχοῦδα;

Μὲ τοῦ Κορφιᾶτι τοὺς πιστοὺς σιγά και κούτσα κούτσα
τὴν ἀπαρτίκα κάνει,
ἔχει και γὰρ τὸ μέτρημα τὸν Κόσκα τὸν Πλατούσσα,
καῦμίνε Ντεληγιάννη.

Τάχατε και ὁ Σιμόπουλος νὰ 'θύμωσε τρώντι,
χαριτωμένε Κόντι,
ποῦ και ὁ Φωκίος ἐβγαλε 'δικὰ του μαριέττα;
'πέστα, Κορφιᾶτι, 'πέστα.

Γίνεται μιὰ διακοπή,
—γερά σου, Ζαήμη τσελεπή—